

Časopis Farního sboru Českobratrské církve evangelické ve Valašském Meziříčí

Květen 2025 / 262

První den po sobotě, když ještě byla tma, šla Marie Magdalská k hrobu a spatřila, že kámen je od hrobu odvalen. Běžela k Šimonu Petrovi a k tomu učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník vstali a šli k hrobu. Oba dva běželi, ale ten druhý učedník předběhl Petra a byl u hrobu první. Sehnul se a viděl tam ležet lněná plátna, ale dovnitř nevešel. Po něm přišel Šimon Petr a vešel do hrobu. Uviděl tam ležet lněná plátna, ale šátek, jímž ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svinut na jiném místě. Potom vešel dovnitř i ten druhý učedník, který přišel k hrobu dřív; spatřil vše a uvěřil. Dosud totiž nevěděli, že podle Písma musí vstát z mrtvých. Oba učedníci se pak vrátili domů. Ale Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde předtím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou. Otázali se Marie: „Proč pláčeš?“ Odpověděla jim: „Ondesli mého Pána a nevím, kam ho položili.“ Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. Ježíš jí řekl: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: „Jestliže tys jej, pane, ondesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.“ Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky „Rabbuni“, to znamená ‚Mistře‘. Ježíš jí řekl: „Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupuji k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.“ Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: „Viděla jsem Pána a toto mi řekl.“ J 20,1 – 18

Temnota, zmatek, nechápavost a pláč otevírají scénu úsvitu prvního dne po sobotě – dne vzkříšení. Nepotkáváme tu svátečně naladěné účastníky velikonočních bohoslužeb. V polotmě zde pobíhají postavy, které neví, kudy kam, a velikonoční radost z nich nevyzařuje ani náhodou.

Tak nejdřív Marie. Jde zrána ke hrobu, uvidí odvalený kámen, a co

Obr. Lenka Binderová

udělá? Nezačne se radovat, jásat, neptá se, zda tahle nečekaná situace nesignalizuje nějakou změnu, obrat v ději. Ale právě naopak, má hned to nejhorší možné vysvětlení: „Ukradli nám Pána.“ Ani po smrti mu nedají pokoj. Nebude kam chodit na hrob, chtějí nám vzít i ty vzpomínky. S tímhle evangeliem naruby běží za Petrem a tím učedníkem, kterého Ježíš miloval. Budou si vědět rady, budou z toho moudří? Vždyť Petr je mluvčím učedníků, hlava církve. Jenomže ani Petr nevnesle do těch temných nejasností světlo. Spolu s tím druhým učedníkem se rozběhnou k hrobu, Petr vstoupí dovnitř první, ale tady údajný sloup církve zůstane stát jako příslovečný kůl v plotě. Bez víry, bez slova útěchy. O milovaném učedníkovi sice evangelista poví, že spatřil uklizenou hrobku a uvěřil, ale tento jeho vhled do Božích věcí je nám v tuto chvíli houby platný. Nikomu nic neřekne a spolu s Petrem mizí ze scény.

Po všem tom běhání a prohlížení Božího hrobu zůstává na scéně osamocená Marie. Sama se svou bezradností, se svými slzami, bez slova útěchy a povzbuzení, natož naděje. Do této situace, jak se zdá, nevnesou žádnou změnu k lepšímu ani nebeští poslové. I když můžeme v jejich otázce, proč pláčeš, vytušit cosi jako skrytou výčitku – to nevíš, Marie, že je velikonoční jítro; že Pán z mrtvých vstal; že se máš křesťansky radovat? Jak to, že ti pořád ještě je takhle blbě? Jenomže Marie je tak uzavřena do své představy, že Ježíšovo tělo ukradli, že jí nepomohou ani poslové z nebe. Jakoby si sami Boží poslové s tou beznadějí a lidským zoufalstvím nevěděli rady

Ale to už Marii čeká další setkání – setkání se Vzkříšeným. Marie na něj narazila, když pro slzy neviděla na krok. Tady je ukryto to nejdůležitější z velikonočního evangelia. Člověče, i když pro pláč nevidíš na krok, když už nečekáš vůbec nic dobrého, nadějného a smysluplného, když nemáš sílu věřit, když se ti v hlavě mele frustrace z toho, že křesťanství ti zůstane nadobro vzdálené nebo že to temné a kalné ráno zůstane kalným navěky, právě tehdy ti může vstoupit do života Vzkříšený Pán! To ale vůbec neznamená, že se ti okamžitě srdce rozjásá vzletným Bud' tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal. Ostatně Marii v té zahradě s hrobkou připadá, že se setkala s nějakým zaměstnancem v montérkách. Domnívá se, že je to zahradník, a rozhodně ji nenapadne, že o zahradu vlastně svým způsobem v tomhle příběhu jde. Protože díky tomu jednomu se ráj dnes ráno opět otvírá a svítí už v temnotách to světlo naděje

A tak, když od Vzkříšeného Pána slyší tu možná opravdu trochu vyčítavou otázku – *Proč pláčeš?*, trvá Marie už potřetí na svém: tohle temné jítro znamená, že jsme zůstali bez Ježíše, bez Pána a Spasitele. Zmatek, pláč, nechápavost a beznaděj trvají dál. Velikonoční příběh proběhl, evangelium o prázdném hrobu se odvyprávělo, ale pro Marii se nic nezměnilo? Jenom pro Marii? Neprosvíští takhle mimoběžně velikonoční evangelium i naším životem? Ona to nemusí být jenom naše vina. Někdy stačí, že se promění způsob, jak prožíváme radost nebo naopak smutek; nebo se nám ze života vytratí přátelé nebo se najednou přes náš život roztáhnou mračna a temnoty, s nimiž jsme nebyli zvyklí počítat, bolesti a smutky, na něž nás nikdo nepřipravil, nebo se prostě jen ukázalo, že život je trochu komplikovanější, než nám říkali v náboženství. A to, co doposud dávalo naději, ujišťovalo bezproblémově o síle Boží lásky, najednou připadá neúčinné. Prázdná fráze. Vyhaslá víra.

Ale tím to nekončí. Když je Marie na odchodu do dní bez Ježíše, bez naděje a nejspíš i bez víry a bez lásky, ozve se oslovení: Marie! Tehdy spadne Marii závoj z očí. Takhle ji nemůže oslovit nějaký zahradník, ale jedinež pastýř, který zná své ovce jménem. Na rovinu osobního oslovení nás zve, volá a chce dostat velikonoční zvěst. Tehdy, když se skutečně necháme oslovit, do našeho života vstupuje útěcha, radost a naděje. Navzdory všem dosavadním zmatkům dostává náš život nový směr. Je za kým jít, koho následovat. Oslovení se stává světlem, které nepohltí žádná tma. Oslovení, jež se stává životem, který nepohltí ani smrt. Teď už má Marie i každý z nás co vyřídit. Jdi k svým bratrům a sestrám! Nenechej si sílu tohoto obživujícího oslovení pro sebe. Jdi a vyříd', klidně plačte a nevěřte, klidně mluvte o své neschopnosti věřit, klidně vyznejte, že temnoty vašich kalných rán vám pohlcují světlo naděje. Klidně přiznejte, že leckteré představy, které jste si o víře vytvořili, se ukázaly zastaralé, nefunkční a nepotřebné. Ale že přesto vás vždy znovu překvapí svým oslovením ten, který zvítězil nad smrtí a jehož světlo proráží i každou vaši beznaděj. Amen

Jan Krupa

Jubilanti

Jarmila Kubičná
Alena Škrobáková
Milada Popelářová
Zdeňka Bartozelová
Josef Krchňák
Olga Štreitová
Pavla Taurková
Anna Bajcarová

Slovo na okraj:

(Dietrich Bonhoeffer, dopis ze dne 21.7.1944)

Vzpomínám si na jeden rozhovor, který jsem měl před třinácti lety v Americe s jedním mladým francouzským farářem. Kladli jsme si zcela prostě otázku, co vlastně chceme se svým životem učinit. Řekl: chtěl bych se stát světcem (a připouštím, že se jím stal); tehdy to na mne udělalo velký dojem. Přesto jsem mu odporoval a řekl jsem asi toto: chtěl bych se učit věřit. Velmi dlouho jsem nechápal hloubku tohoto protikladu. Myslel jsem si, že bych se mohl naučit věřit tím, že bych se sám pokusil o jakýsi svatý život. ...

Později jsem poznal a poznávám až do této chvíle, že se člověk učí věřit teprve uprostřed plně pozemského života. Když se člověk zcela vzdal myšlenky někoho ze sebe udělat – ať už světce nebo obráceného hříšníka - muže církve (tak zvanou kněžskou osobnost!), spravedlivého nebo nespravedlivého, nemocného nebo zdravého – a v tom vidím pozemskost, že totiž žije všemi úkoly, problémy, úspěchy a neúspěchy, zkušenostmi a bezradnostmi - tehdy se zcela odevzdá do náruče Boží, tehdy prožívá opravdově ne vlastní utrpení, nýbrž utrpení Boží ve světě, tehdy bdí s Kristem v Getsemane, a já si myslím, že v tom je víra, v tom je METANOIA (obrácení, pokání); tak se stává člověk křesťanem. ... Jsem vděčný, že mi bylo dáno to poznat a vím, že jsem to mohl poznat jenom na cestě, kterou jsem nastoupil. Proto myslím na věci minulé i přítomné pokojně a s pocitem vděčnosti.

Staršovstvo

- zajištění bohoslužeb na květen a červen
- seznámení se s připravovanou Nocí kostelů – program zajišťuje br. Široký a manželé Krupovi spolu s Diakonií
- domluva setkání s Velkou Lhotou (informace ze synodu)
- staršovstvo děkuje všem, kdo se podíleli na bohoslužbách.
- staršovstvo děkuje bratru Tomáši Vémolovi za přípravu sederové večeře.
- Finanční informace k 31.3.2025

Pokladna	3 873,- Kč
Bankovní účet k 28.4.2025	813 477,- Kč
Saláry a dary hotově	15 794,- Kč
Saláry a dary bankou	46 000,- Kč
Dar na rekonstrukci bytu bankou	18 000,- Kč
Dar na rekonstrukci bytu hotově	8 384,- Kč
Sbírka na rekonstrukci bytu hotově	4 476,- Kč
Sbírky celkem	14 956,- Kč
Sbírka sborová	6 270,- Kč
Sbírka na sociální účely	2 370,- Kč
Sbírka na Jeronýmovu jednotu	3 500,- Kč
Sbírka na tisk	1 840,- Kč

- oprava farního bytu – pokračuje, probíhá obklad koupelny a nátěry dveří. Bude zahájena výmalba. Půjčka z Jeronýmovy jednoty je v jednání.
- staršovstvo souhlasí s vymalováním farní kanceláře. Proběhne začátkem prázdnin.
- staršovstvo se zabývalo podmínkami pronájmu sborových prostor. Staršovstvo odsouhlasilo tuto cenovou tabulku:

Ceník pronájmu sborových prostor pro rok 2025

	Jednotka	V souladu s posláním církve	Členové sboru (nekomerční využití)	Komerční využití
Kostel	akce	0 Kč	1 500 Kč	3 000 Kč
Velký sál včetně kuchyně a malého sálu	hodina	0 Kč	200 Kč	350 Kč
	den	0 Kč	1 500 Kč	3 000 Kč
Malý sál včetně kuchyně	hodina	0 Kč	150 Kč	250 Kč
	den	0 Kč	1 000 Kč	2 000 Kč
Nocleh v malém sálu	osoba/noc	0 Kč	100 Kč	200 Kč
Nocleh ve velkém sálu	osoba/noc	0 Kč	50 Kč	100 Kč

- staršovstvo souhlasí s pronájmem sborových prostor skupině Anonymních alkoholiků za úplatu. Bratr kurátor Fojtů zjistí další skutečnosti. Setkání by probíhalo ve čtvrtek odpoledne.
- inventarizaci majetku sboru provedou sestra Krupová, bratr Jelínek a bratr Nejedlý.

Děti, dorost, mládež

Sederová večeře na Zelený čtvrtek

Společnou sederovou večeří, kterou si Židé připomínali vyjití z Egypta a jednotlivé chody symbolizují jejich utrpení i konečnou záchranu v zaslíbené zemi jsme slavili na Zelený čtvrtek i v našem sboru.

Organizaci a vedení sederové večeře si vzali na starost tradičně manželé Vémolovi. Na přípravě se podíleli jednotliví účastníci.

Událo se ve sboru

O druhém dubnovém víkendu nás navštívili manželé Walravenovi z holandského Mijdrechtu. S tímto sborem jsme byli v minulosti v úzkém kontaktu. Setkání bylo velice přátelské a radostné.

Historie spolupráce se sbory v Mijdrechtu

Dobromila Krupová

Poprvé jsme se setkali někdy v polovině osmdesátých let minulého století. Byli jsme v té době ve sboru v Jeseníku a podlehli jsme naléhání br. fr. Petra, abychom jako sbor

navázali spolupráci s některým sborem za Železnou oponou. Co nás přesvědčilo, byl důvod, že je důležité se poznávat, protože tím, jak se neznáme, vyvolává u nás i u nich propaganda vzájemné obavy.

Přijeli tedy čtyři Holanďané – s naší malou znalostí němčiny (a jejich velkou a trpělivostí) jsme navázali první kontakt. A od prvního okamžiku až dodnes (Janovi je 76 let, Aad 78) můžeme i po letech navázat tak, jako bychom byli spolu stále. Návštěv (pouze jednostranných) přibývalo a také členů sboru v Mijdrechtu se u nás vystřídal opravdu hodně.

V roce 1990 jsme konečně i my navštívili Holandsko. Po příchodu do Valašského Meziříčí (1991) spolupráce pokračovala s místním sborem. Hodně nám pomohli

v počátcích Diakonie – nejprve jsme mohli s Martou Benešovou a Pavlem Trusinou (výborným tlumočnickem) navštívit některá sociální zařízení v Holandsku a inspirovat se tak k naší začínající práci. Pak následovalo zasílání nejen šatstva do našeho dobrovolnického bazaru (dnes poněkud rozsáhlejší Darovánek). To vedlo jednak k nemalému finančnímu příspěvku do rozpočtu naší práce, ale také k propojení lidí (i z okolních sborů), kteří se podíleli na dopravě, třídění, prodeji – to vše se stalo základem dobrovolnické práce v Diakonii. A to v době, kdy mnozí významní členové církve prohlašovali, že dobrovolnictví, jak se praktikuje na Západě, u nás pro nedostatek času nepůjde.

Někteří členové našeho sboru také sbory v Mijdrechtu navštívili a oni zase navštívili nás. Později se spolupráce sborů v Holandsku přesunula dále na východ, do oblastí, které byly potřebnější než my. Ale pouto mezi Walravenovými a námi zůstalo. Proto jsme byli moc vděční za jejich letošní návštěvu

Pozvání

Noc kostelů bude v pátek 23. 5. 2025. Náš kostel bude otevřený od 17:00 do 21:00hod, před kostelem bude mít stánek Diakonie. Čtení literatury budou zajišťovat sestra L. Jelínková, bratr Hluchý, T. Jelínek, Široký.

Setkání s Velkou Lhotou s programem o jednání posledního synodu bude 27. 5. 2025 v 18:00 hod na Velké Lhotě.

Vaječina u Dušíků bude 22. 6. 2025 v 15:00 hod v Soběchleběch.

Rozhovor

Tentokrát se vám představuje Bronislav Trčka

Pocházím z Rožnova. Otec byl Rožnovák, maminka z Vysoké u Lešné. Vyrůstali v odlišném prostředí, malé rozvíjející se město a malá vesnice. Spojil je „tavicí kotel mladé Tesly“. Po budovatelské výzvě padesátých let šli muži do výroby, ženy do obchodu. Tatínek byl najednou obchodní příručí (prodavač), jinak muž mnoha jiných zaměstnání a pestrých životních zkušeností, dělnický kádr pracující na 150% jako foukač technického skla. Maminka po velice krátkém, nevydařeném manželství, přišla pracovat a bydlet do Rožnova s mým o osm let starším bratrem. Mzdové účetní občas pohlídal v tesláckém internátu malého synka o dvacet let starší šarmantní chlap. Svatbu měli rodiče v roce 1963. Po budovatelském období otec opět pracoval ve svém oboru

v Závodním klubu (restaurace, bufet). A to nám všem změnilo budoucí život. Tesla hledala vedoucího do nového rekreačního střediska Elektron na Prostřední Bečvě. Žili jsme zde sedm let. Otec vedoucí, maminka účetní a když bylo potřeba, tak zastali všechny provozní profese. Ještě začátkem sedmdesátých let zde Tesla pořádala odborné a obchodní kongresy s lidmi z celého světa. Na pionýrské tábory jezdila mládež francouzských proletářů. Bratr pak s vrstevníky na oplátku navštívili Paříž, Le Havre, renaultku ... Později na pionýrské tábory za dětmi přijížděli bratrští sovětští vojáci. Za dětství prožité na Bečvách jsem velice vděčný. Malé, dědinské školičky, kamarádi, kamarádky a nekonečné cesty ze školy domů, hry, svérázní, většinou hodní lidé, volnost pohybu v obrovském prostoru, příroda, pomáhání u sousedů, soukromých hospodářů, na statku, pasení krav s kamarády, lyžování, koupání v Bečvě, střídavě u nás bydlela babička, maminka maminky, pestrý a rušný život kolem Elektronu (někdy až moc).

Rodiče byli velmi pracovití a v kšeftu se vyznali, pracovali opravdu 24 hodin denně, 7 dnů v týdnu. Byli vlastně takoví socialističtí podnikatelé. Odchodem tatky do důchodu, rodiče museli skončit, stěhovali jsme se zpět do Rožnova. Když říkám do důchodu, na plný úvazek nebo brigádně pracoval do 75 let. Maminka se ještě vyučila prodavačkou, když jsem chodil do sedmé, osmé třídy, dělali jsme stejné domácí úkoly. Bratr mi byl v dětství vzorem. Díky němu jsem poznával svět bigbítu i jiné muziky, měl motorky, uměl si je spravit, zásoboval nás technickými novinkami, vyučil se, vystudoval průmyslovku ... V Rožnově jsem od šesté třídy začal chodit do sportovní třídy, závod sdružený, dnes

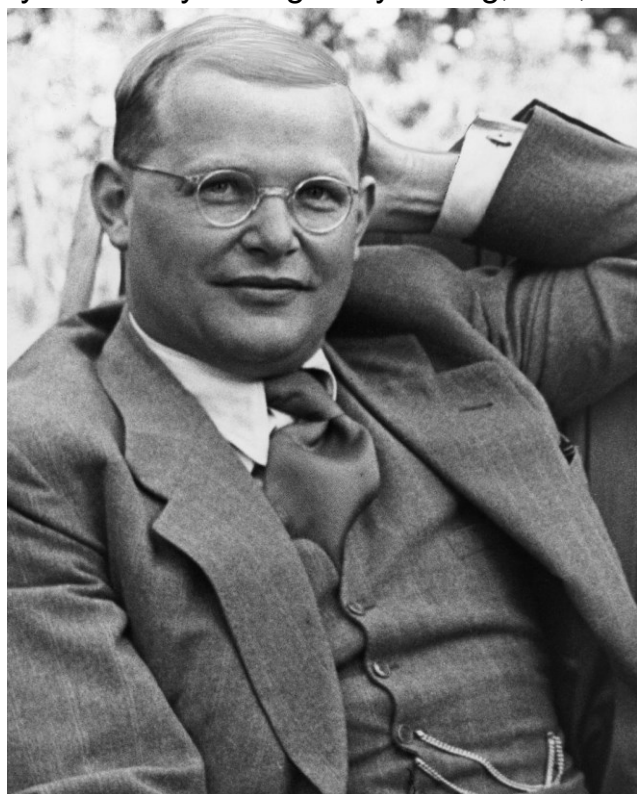
severská kombinace. Opět veliká zkušenost. Tréninky, trenéři, pestrá směs spolužáků z města i z dědin, závody, soustředění, vybité zuby na skokanském můstku, Pustevny, Jeseníky, Jizerky. Po základní škole jsem začal chodit na gymnázium ve Valmezu. Mnoho a mnoho nového, a hlavně cesta k víře, k Pánu Bohu. Opět pestrá směsice spolužáků, bigbít, M-klub, profesori, mezi bližší spolužáky patřily spolužačky vyznávající katolicky a pak také Martina Široká, tehdy z ratibořské fary. Několik „doteků víry“ jsem prožíval již od dětství. Věděl jsem, že jsem byl v dětství pokřtěn, oproti bratrovi, a že mám tatíčka-kmotra, taťka mne s kamarádem poslal o jedné dolnobečvanské pouti (kolotoče jsem miloval) také do kostela, dědeček z maminy strany, kterého jsem nepoznal, byl zbožný katolík (přezdívali mu Ježíšek). Spolužák na základce, výborný v matematice a fyzice, chodil do kostela?, bratr měl takový ten kolorovaný, až jako fotografie obrázků Krista a říkal, že bible je zajímavá. Na Elektronu krátkou dobu pracovali manželé Svědci Jehovovi, vyprávěli o budoucím idylickém ráji na Zemi. Kamarádil jsem s jejich synem a pak v osmi mě vyslyšali estébáci. Od dvanácti třinácti jsem poslouchal Hlas Ameriky, ráno při snídani zprávy BBC, občas z éteru se ozvalo vysílání Vatikánského rozhlasu a promluvu o tlukoucím Kristu na lidské (mé) srdce, slyším dodnes ...

Asi tak v sedmnácti jsem přišel k rožnovskému evangelickému kostelu a že si chci koupit evangelický zpěvník. Lidé mne přijali, jako bych patřil a vyrostl v tomto společenství, bez předsudků, krásně a přirozeně. Mnozí znali naši ne-církevní rodinu, znali rodiče, mé příbuzné, lidsky si rozuměli. *(Pokračování v příštím čísle.)*

Závěrem

Dietrich Bonhoeffer

byl německý evangelický teolog, etik, filosof a bojovník proti nacismu. Narodil se 4. 2.

1906 ve Vratislavi, 9. 4. 1945 byl popraven v koncentračním táboře Flossenbürg v Německu. Jako svébytný teolog zdůrazňoval přítomnost Ježíše Krista ve společenství křesťanů po celém světě. Kladl důraz na kázání na hoře, následování Ježíše, soulad víry a jednání, v čemž šel sám příkladem, obzvláště v době nacismu. Ve svých dopisech z vězení rozvíjel vlivné, i když kusé myšlenky ohledně budoucího směřování církve k solidaritě s potřebnými a k nenáboženské interpretaci Bible, církevní tradice i bohoslužby.

Oproti euforii, jež se rozšířila mezi protestanty, vnímala Bonhoefferova rodina převzetí moci nacisty 30. ledna 1933 velmi kriticky. Bonhoefferův švagr Rüdiger

Schleicher toho večera prohlásil: „To znamená válku!“

Dne 1. února 1933 měl Bonhoeffer v rádiu přednášku s názvem „Proměny pojmu vůdce“. V ní požadoval omezení totální moci říšského kancléře v zájmu právního státu a blaha občanů: *„Vůdce bude muset být zodpovědný a uvědomit si toto jasné omezení své autority. Rozumí-li své funkci jinak, než jak je odůvodněné [...], nechá se těmi, jež vede, strhnout tak, že bude chtít být jejich idolem, a oni to od něj budou pořád očekávat. Potom obraz vůdce sklouzne k obrazu svůdce, pak se bude k těm, které vede, chovat stejně bezohledně jako k sobě. Pravý vůdce [...] musí své „ovečky“ vést pryč od autority své osoby k uznání skutečné autority zákonů a úřadu... Vůdce, který se spolu se svým úřadem zbožšťuje, se vysmívá Bohu“.*

Na rozdíl od většiny teologů pozdější Vyznávající církve, kteří před zásahy státu chránili nanejvýš židovské členy svých církví, Bonhoeffer povýšil obranu lidských práv za povinnost celé církve a také již od začátku vystupoval proti pronásledování Židů jako celku. Avšak tato myšlenka byla jeho luterstvím odchovaným posluchačům natolik cizí, že někteří během přednášky na protest opustili místnost. Jakmile Bonhoeffer později zjistil, že s těmito postoji zůstane izolován i v rámci Vyznávající církve, rozhodl se, že se samostatně a na vlastní odpovědnost zúčastní necírkevního, vojenského odporu proti režimu Třetí říše. Spolu s Martinem Niemöllerem a dalšími založil spolek farářů, jenž měl chránit ohrožené faráře židovského původu.

Po roce 1938 se Bonhoeffer pokoušel přimět křesťanské církve sdružené v ekumenickém hnutí, aby se postavily proti probíhajícím válečným přípravám ze strany nacistů. Díky těmto aktivitám se seznámil s vysokými církevními hodnostáři z celé Evropy. Přestože mu byly projevovány sympatie, nedosáhl ničeho zásadního.

V domě jeho rodičů se setkávalo několik odpůrců nacistického režimu, kteří hodlali spáchat atentát na Adolfa Hitlera a z nichž někteří zastávali vysoké pozice v abwehru nebo wehrmachtu. Bonhoeffer se k této odbojové skupině připojil. Otázka zabití tyrana (Smí křesťan porušit přikázání „nezabiješ“?), na níž Bonhoeffer v tomto konkrétním případě odpověděl jednoznačným ano, je z teologicko-etického hlediska reflektována v jeho nedokončeném stěžejním díle Etika, které vznikalo od roku 1940 až do jeho zatčení v dubnu 1943 paralelně s jeho aktivitou ve vojensko-politickém odboji.

Na přelomu let 1942 a 1943 se Bonhoeffer zabýval otázkou osobní odvahy, poctivosti a „pohledem zdola“ z perspektivy člověka, který se stal obětí diktatury. Věnoval pozornost tomu, jak si je možno osvojit ctnosti všedního dne, a poznamenal k tomu toto: *„Musíme počítat s tím, že většina lidí se dokáže poučit jen ze zkušeností, které zakusili na vlastním těle. [...] Nečinné vyčkávání a tupé přihlížení není křesťanským postojem. Křesťana nevyzývají k soucitu a činu až vlastní prožitky, ale už i prožitky na tělech jeho bratří, za něž trpěl Kristus“.*

Na předním místě stálo jeho osobní vyznání víry: *„Věřím, že Bůh ze všeho, i z toho největšího zla, může a chce učinit dobro. K tomu potřebuje lidi, kteří věří, že všechny věci mohou posloužit k dobrému. Věřím, že v každé tísní nám Bůh chce dát tolik síly odolat, kolik jí potřebujeme. Ale nedává ji předem, abychom se nespolehali sami na sebe, ale jen na něj samotného. V takové víře musí být překonán každý strach z budoucnosti. Věřím,*

že ani naše chyby a omyly nejsou nadarmo, a že pro Boha není o nic těžší se vypořádat s nimi než s našimi domněle dobrými skutky. Věřím, že Bůh není žádným nadčasovým osudem, nýbrž že čeká a odpovídá na upřímné modlitby a odpovědné činy.

Dietrich Bonhoeffer byl 5. dubna 1943 současně se svým švagrem Hansem von Dohnanyim zatčen pro „rozvracení branných sil“ a držen ve vazební věznici wehrmachtu v Tegelu. Gestapo pak 8. října 1944 přesunulo Bonhoeffera do podzemí své tehdejší centrály v berlínské Prinz-Albrecht-Straße. Tam přebývali Bonhoeffer, Canaris, Dohnanyi, Gehre, generál Oster a mezitím taktéž zatčený Karl Sack jako osobní Hitlerovi vězni, aniž by s nimi byl veden proces.

Dne 7. února byl přeložen do koncentračního tábora Buchenwald a na začátku dubna 1945 do koncentračního tábora Flossenbürg. Dne 5. dubna 1945 nařídil Hitler popravu všech ještě nepopravených „spiklenců“ spojených s atentátem z 20. července 1944. Tím byl zpečetěn i Bonhoefferův osud. Když byl na začátku dubna převezen do koncentračního tábora ve Flossenbürgu, již tušil, že ho čeká poprava.

V našem evangelickém zpěvníku pod číslem 620 máme zhudebněnou báseň Dietricha Bonhoeffra. Složil ji v prosinci 1944 – patří svým textem (překlad Petr Pokorný a Dagmar Zbytovská) i melodií (Miloš Rejchrt) nejen k oblíbeným písním všech generací, ale také k jednomu z nejsilnějších.

Diakonie
Českobratrské církve evangelické

Diakonie
Valašské Meziříčí

Adresa: Žerotínova 1421, Valašské Meziříčí, 757 01

Telefon: 571 629 084 – recepce

Email: info@diakonievmm.cz

www.diaconievmm.cz

Číslo účtu: 115-2766120267/0100

Denní stacionář DOBROMYSL

nabízí lidem, kteří potřebují pravidelnou pomoc jiného člověka nebo trpí poruchami paměti, trávit část dne v podnětném prostředí.

737 391 341

stacionar@diakonievm.cz

valmez.diakonie.cz

Místo poskytování služby
Dům sociálních služeb, Žerotínova 319/21, Valašské Meziříčí

Provozní doba
Pondělí - pátek 7.00 - 17.00

Kurz pro neformální pečující: Aby záda nebolela

- osvojíte si uvolňovací a kompenzační cviky pro namáhané svaly
- získáte tipy na duševní pohodu a relaxaci
- naučíte se, jak správně používat pomůcky při péči
- prakticky si vyzkoušíte různé protahovací techniky (doporučujeme pohodlné oblečení)

Kurz povede zkušená lektorka Mgr. Pavla Matějčková
vedoucí fyzioterapeutka nemocnice Vsetín

26. května 2025 od 16 - 19 hod.

(Hospic CITADELA, ul. Žerotínova 1421, Valašské Meziříčí, 757 01)

Počet míst je omezen. Nutná rezervace do 19.5. u Kláry Stavárkové na tel. 734 881 964

AKCE JE ZDARMA. Součástí je i drobné občerstvení.

Srdečně zveme:

11. 5. neděle	9.30	bohoslužby s VP – Pavel Freitinger
18. 5. neděle	9.30	bohoslužby s VP – Štěpán Janča
	14.00	Š Janča – S biblí do Sudánu
25. 5. neděle	9.30	bohoslužby s VP – David Šorm
		Křest Niny Široké
29. 5. čtvrtek	18.00	bohoslužby Nanebevstoupení Páně – Pavel Freitinger
1. 6. neděle	9.30	bohoslužby – Pavel Trusina
7. 6. sobota	9.30	bohoslužby v zahradě Diakonie Hospice – Den Diakonie
8. 6. neděle	9.30	Svatodušní neděle bohoslužby s VP – Miloš Vavrečka

Všechny bohoslužby a koncerty jsou vysílány
v přímém přenosu na kanálu YouTube
„ČCE Valašské Meziříčí“

Pravidelný týdenní program

Středa	14.45	náboženství pro školní děti
	15.30	rodiče s dětmi
	17.00	biblická hodina
Neděle	8.45	zkouška pěveckého kroužku
	9.30	bohoslužby a nedělní škola

Bohoslužby v Domově pro seniory:

Úterý co 14 dní ve 14.00 hod. v Seniorparku
6.5., 20.5., 3.6.

Farní sbor ČCE ve Valašském Meziříčí

Blahoslavova 3

757 01 Val. Meziříčí

e-mail: [valasske-
mezirici@evangnet.cz](mailto:valasske-mezirici@evangnet.cz)

bankovní účet:
190396260/0300

[http://valasske-
mezirici.evangnet.cz](http://valasske-mezirici.evangnet.cz)

[https://www.facebook.com/
/evangelicivalmez](https://www.facebook.com/evangelicivalmez)

Kontakty:

Administrující farář

Pavel Freitinger

mobil: 732 116 894

pfreitinger@tiscali.cz

Kurátor sboru

Martin Fojtů

Mobil: 737 085 870

Pastorační pracovnice

Dobromila Krupová

mobil: 732 343 638

krupova.diak@seznam.cz

Pokladník

Libuše Jelínková

liba.jelinkova@gmail.com

Účetní

Eva Janírková

mobil: 777 344 994

Redakce:

Vydáno 4. 5. 2025

Příspěvky, ohlasy
a připomínky přijímá:

Anna Jelínková

mobil: 721 935 185

anna@jelinek.eu